

evolutie die de Schone doormaakt, de bijzondere aard van de gehechtheid aan het Beest, wordt door Pauline Mol poëtisch geduid, zonder aan de verhaalstructuur te raken. Schrijfster en actrices hebben als het ware een poëtische verantwoording ontwikkeld voor een structurele wijziging van standpunt.

Dat de dubbelzinnige betekenis, de unieke aanwezigheid van het mannelijke in de vrouw, van het vrouwelijke in de man, en de voortdurende verschuiving daarvan in elke unieke psychische geschiedenis, ook aan de orde is bij madame Lepriuce de Beaumont, lijdt geen twijfel. Alleen is haar verhaal ingekapseld in een boodschap die op dat moment meer aan de orde was: de geest van het mercantilisme, het absolute respect voor de vader als heerser. Pauline Mol verschuift deze ideologie naar de achtergrond, maar kan deze niet uitschakelen, aangezien deze ook archetypische (het Mannelijke) elementen bevat. Maar haar “Copernicaanse revolu-

tie”, haar structurele ommekeer – het Meisje is Subject, de Vader is een soort “helper” bij haar queeste – slaagt vooral omdat ze er een “theaterprobleem” van maakt: de verschuiving van actrice naar personage – toch ook een realiteit buiten het podium – is telkens rechtstreeks zichtbaar in de angsten die ermee samenhangen. Er is geen thematiek aan de orde waarbij de Verteller, met alle illusies die bij zijn machtspositie horen, hardhandig wil ingrijpen en het oude sprookje botweg wil “ont-ideologizeren”. Nee, de schrijfster doet, als vanzelfsprekend, een beroep op concreet aanspreekbare gevoelens, soms angstige vermoedens, maar vooral op dat subtiele gevoel voor schoonheid en poëzie. De Schone maakt zich vanzelf los van de ruilhandel waarvan ze deel uitmaakte. Zonder de contractanten voor het hoofd te stoten. En de kinderen, het publiek, delen in haar bevrijding, in haar geluk. Angst kan omslaan in liefde, maar niemand garandeert definitief

dat ook het omgekeerde niet kan gebeuren. Het nieuwe evenwicht is even wankel.

Pauline Mol was jarenlang actrice bij de Nijmeegse theatergroep Teneeter, waarbij ze steeds meer als dramaturge en schrijfster ging optreden. Voor de VPRO-televisie bewerkte ze vorig jaar griezelsprookjes in de serie “Verhalen van de Zwarte Kraai”. Bij deze opdracht ontstond de idee om madame Lepriuce de Beaumonts *La Belle et la Bête* radicaal voor het theater te bewerken. Over het werk voor het kindertheater zegt zij: “Waarschijnlijk vormt het voortdurende bewustzijn voor een bepaald publiek te werken wel een rem op de creativiteit. Dan wordt toneel een produkt, het zoveelste in de rij. Maar als er is gewerkt vanuit een persoonlijke noodzaak, kan toneel een gebeurtenis worden. Dat is voor kinderen niet anders.”